

Razgovor s glumicom

Razgovarao DOBROSLAV SILOBRČIĆ

Lijepa je, visoka, stasita, dobra glumica, ima dvoje djece Sergeja i Anastasiju čiji je otac beogradski kazališni umjetnik, Filip Gajić. I... rastala se. Njen otac je slavni Rade Šerbedžija koji svojim talentima puni kazališne i filmske, domaće i svjetske scene.

* Čitam vaš nedavni intervju i shvaćam da ste sretni. A, kako biti sretna nakon rastave od muža s kojim imate dvoje djece? Sergeja i Anastasiju...

- Sreća je vrlo relativna dimenzija života. Ponekada sam sretna... Ovisi o raspoloženju. Moj bivši muž je ostao živjeti u Beogradu, ja živim u Zagrebu. Sin Sergej upravo pliva u bazenu na Salati, kći Nastja je doma ispred ventilatora. Nemam se kaj žaliti. Zdravi smo svi. Za praznike djeca odu uvijek tati u Beograd. Sve štima. Gajić i ja smo ostali ili postali još bolji prijatelji. Odustali smo od braka davno. Naš Sergej ima već 15 godina, Nastja 13.

Razumijem. Razvodi, rastave, prekidi veza nisu naročito ugodni...

- Nisu. To je uvijek dosta dramatično i stresno. Za nas nije bilo baš toliko stresno zato što nikada nismo ni živjeli zajedno, kao jedna porodica. On je uvijek živio u Beogradu, ja u Zagrebu pa putovala u Beograd.

Gajić je redatelj i glumac?

- Da. Glumac i redatelj, i pisac. Tri knjige je napisao.

Ljetujete li svi zajedno?

- Ne. Sergej i Nastja budu tri tjedna kod tate Gajića, pa onda idu sa mnom na more.

Živjeli ste u Beogradu?

- Nisam živjela, bila sam tamo dok sam nosila bebe i na porođiljnom... Radila sam uvijek. Prvo u Puli, u Istarskom narodnom kazalištu, dok ga je Saša Broz vodila, potom sam radila u Rijeci, pozvali su me Mani Gotovac i Galiano Pahor. Onda sam došla u ZKM u zagrebačkoj Teslinoj ulici. Sad sam već 13 godina u Zagrebačkom kazalištu mladih, stalno zaposlena. Jako sam sretna. To je izvrsno istraživačko kazalište. Sad su me nakratko oslobodili teatarskih rola jer sam nastupala u "Zvijezde pjevaju". Pjevala sam. To je vrlo zabavno. A, sad sam opet na relaciji Zagreb - Beograd jer snimam televizijsku seriju. Ove godine me konačno Televizija "pogledala" što sam svih ovih godina priželjkivala. Zašto? Samo od kazališta ne da se živjeti... koliko god glumac imao talenta. Trud glume u kazalištu je ogroman, ali je slabo plaćen.

Zašto vas Televizija nije zvala?

- Ne znam. To se tako potrefi.

Mama je umrla...

- Prije 12 godina. Krivi lijek je slučajno popila...

Vi i Danilo ste djeca umjetnosti. Otac glumac, mama balerina...

- To je privilegirana pozicija za

DARKO TOMAŠ/CROPIX

LUCIJA ŠERBEDŽIJA

Pojavljuju se velike ženske uloge, sjajni scenariji. Tako da ne osjećam više nikakvu diskriminaciju žena

Osim što smo manje plaćene za isti posao što ga rade muškarci. Ja to ne želim ni znati. Meni je to nevjerojatno. A mi smo civilizirana država. Ili nismo?

nas djecu. Oboje se bavimo umjetnošću. Naslijedili smo to. Još nešto ću vam otkriti. Moj tata hrće, a i mama je hrkala. A, ja najslabije zaspim slušajući hrkanje. Ustvari, ne mogu ni zaspiti ako ne čujem hrkanje. To me umiruje. Osjećam se sigurnije. Isto tako lakše zaspim kad netko u susjednoj sobi glasno priča. Vidite, svašta se nasljeđuje. Kod nas su stalno bili gosti i glasno pričali, a ja stoga - mirno spavala. Ak' je tišina nemrem zaspiti. Zašto vam pričam o hrkanju? Zato što hoću dokazati da su neke stvari i ponašanja uvjetovani već od ranog djetinjstva. Ja sam i svjedok i dokaz.

U "Zvijezde pjevaju" Ivanka Mazurkijević vam je mentorica?

- Da. Znamo se već 25 godina.

Mogu li vam govoriti "ti"?

Lakše mi je komunicirati...

- Možeš, naravno. Baš sam to i ja htjela priuipitati...

Da, možeš, dapače. Lucija, kakav je djed tvoj tata? Rade?

- Izvrstan, izvanredan. Ne znam odakle mu toliko energije. Stvarno je dobar. Rade ne glumi djeda. On jest - idealan djed.

Imaš 50...

- Oduvijek sam osjetljiva na okrugle rodendane. Sklona sam hipohondriji pa sam mislila "sad je gotovo". Uvijek sam se bojala tih "okruglih rodendana". 20., 30., 40., sad 50.... Medutim, sve je OK. Baš mi se sviđa... "biti". Dovoljno sam se upoznala. Znam što hoću, što neću... Znam kako birati društvo. Znam kako biti sama... Sve to naučiš - jednostavno živeći. Dobro smišljeno.

Stvorila si svoj mali svijet pa u njemu uživaš?

- Točno tako. Život se polako gradi. Sagradila sam svoj svijet. To se polako taloži.

Pedesete su divne godine. Ne boj se, pa tvoj djed po ocu, Dane, živio je 104 godine...

- Da, točno. Famosan je bio deda Dane. Možda ću i ja? Hahahaa... Ništa me ne boli, vitalna sam, veselim se kako sam se "gradila". Nema više dokazivanja, ambicije postoje, ali su realne.

Tvoj i Gajićev sin Sergej trenira plivanje?

- Da, upravo ovih dana ide u Lisabon plivati. Lisabon je predi-van. Bila sam tamo na gostovanju s predstavom Ivice Buljana "Žuta crta". I na Filmskom festivalu kad je tata dobio nagradu za životno

djelo i za doprinos filmskoj umjetnosti. Tata nije mogao ići pa smo po to priznanje išli brat Danilo i ja. Mjesto kraj Lisabona zove se Setubal. Tamo je bio Festival. Uživali smo sedam dana. Mo'š misli...

Imaš jednu manu...

- Imam ih ja nekoliko...

Hodaš i često padneš na ulici. Pa se slomiš.

- Na kuk padam. Na oba kuka, naime. Pomalo jesam muha bez glave, u oblacima sam. Ne gledam oko sebe, uvijek nešto mislim. Imam dva psa... s njima šecam. Oba puta su me zapravo psi srušili. Kiša pada, ja hodam nekaj mislim, ne gledam pred sebe, passe spetljali i ja padam. Nakon zadnjeg loma odlučila sam da više ne smijem padati. Ja sam stalno u akciji. Furt nekaj brinem. Znate, već

**Moj tata hrče, a i mama je hrkala.
A ja najslade zaspim slušajući
hrkanje. Ustvari, ne mogu ni zaspiti
ako ne čujem hrkanje. To me
umiruje. Osjećam se sigurnije**

sam navikla: kad se slomim - ja ne moram niš. Ležim, meni kuhaju, frendovi šetaju pse, kad moram ležati nemam griznju savjesti ak' niš ne radim... Možda, podsvjesno, zato i padam, lomim kukove. No, sad sam centrirana i balansirana, oba kuka sam sredila... Ali, ne mogu mirno ležati kao sveta krava, ako sam zdrava. To sam mogla samo kad sam koronu imala.

Kad razgovaraš sa sobom, veliš si - Lucija, pazi...
- Jasno. Nama glumcima je svojstveno da razgovaramo sa sobom. Na glas. Susjedi su već navikli na mene...

Vrlo si pričljiva, živahna...
- ...brbljiva.

To se veli - komunikativna.
- Jesam, ali ne volim "small talk". Čavrljanje, traćanje....

Kako si izdržala vrijeme COVIDA? Patila?
- Pa jesam, jer me bio strah cijepiti se. Alergična sam na penicilin. Mada su mi objašnjavali da vakcina i penicilin nemaju nikakve veze. Bojala sam se. Umjesto vakcine, izbjegavala sam ljude. Zbog sebe, i zbog njih... Kako radim u kazalištu, a nisam cijepljena, svako drugo jutro morala sam ići, do pola devet ujutro, na Tomislavov trg - na testiranje. Bila je, uz to, zima. Sve zajedno veliki pritisak na mene. E, da: i nakon testa bih dobivala neku traku na ruku, kao za vrijeme Drugog svjetskog rata. Psihički pritisak, ustvari. To je trajalo tri mjeseca... ipak, dobila sam dva puta koronu. A, moj tata, kao da ga je Pfizer platio za reklamu: cijepio se sa svim živim što postoji. I boosterima. A, brat Danilo me plašio da ak' bum dobila covid sto posto - ću umrijeti. Nakon par dana sam shvatila da mi nije ništa. Pa sam nazvala kolegu Franu Maškovića i zamolila ga da mi kupi flašu Malvazije i tri kutije "pljuga", cigareta. Gledala sam stalno Netflix. Shvatila sam da sam - besmrtna. Mislim da svi imamo PTSP od toga... i imat ćemo dugo.

Živjela si u Los Angelesu?
- Da. Šest mjeseci. Bila sam veliki filmofil već kao klinka pa me zanimalo vidjeti u živo to "gnijezdo" filmske umjetnosti, kolijevku, Hollywood. Ali, nisam dugo ostala jer sam bila strašno zaljubljena, doma. Pa sam se vratila. To mi moj tata neće nikad oprostiti. Sve novce sam potrošila na telefonske razgovore. Nije mi žao što sam se vratila. Ovdje sad imam krasnu djeću. Što mi fali? Ništa. Opasan je taj Los Angeles: stalno ti nudi prividnu nadu...

To je strahovita borba za uspjeh...
- ...i lutrija.

Žene? Kako vidiš sebe i ostale žene?
- Znaš što: u mom poslu je to ja-

ko teško osjetiti. Ja znam da je ovo društvo još uvijek strašno patrijarhalno i da se sporo kreće i miče. Međutim u mom poslu to nije toliko vidljivo. Dapače. Mate Matišić je sad napisao komad "Ja sam koja nisam". Ja sam igrala. Magelli režirao. U toj priči su žene dominantne. Ženska snaga. Ženska moć. Ženska inteligencija... Hrabrost. I u kazalištu i u filmu se češće pojavljuju žene. Redateljice su počele puno raditi. Žena je postala vrlo aktualna u filmu i kazalištu, mislim kao tema. Sada, ovog ljeta u Pulskom filmskom žiriju, to se nije nikad u povijesti dogodilo... svi članovi žirija su - žene. Tena Štivičić i još njih sedam. To puno govori. Zadovoljna sam. Nije samo u Hrvatskoj tako. Tako je i u svijetu. Od Cate Blanchett pa nadalje. Pojavljuju se velike ženske uloge, sjajni scenariji. Tako da ne osjećam više nikakvu diskriminaciju žena.

Jeste li manje plaćene za isti posao što ga rade muškarci?
- Ja to ne želim ni znati. Meni je to nevjerovatno. A, mi smo civilizirana država. Ili nismo?

Baviš li se sportom?
- Ne baš. Vježbam doma, sama. Moram zbog tih padova i lomova. Vozim bicikl i šetam prirodom.

Glumački život je zanimljiv?
- Vrlo. Glumac je zadovoljan kad ga ljudi zavole... to je jasno. Postaje slavan, pozdravljaju ga na ulici.

Lokalni mesar ti daje dobro meso...
- Dogodi se i to.

Što ostaje iza vas, iza glumaca? Ljepota?
- Vjerojatno ostavljamo najbolje. Zanimljivo pitanje. Kazalište ima moć trenutka, a film ostaje snažan u vječnosti.

U kazališnim predstavama se događaju pogreške? Zaboravlja se tekst?
- Ne često, ali dogodi se. To je, meni, čarobno. To je ljudski. Publika to oprašta glumcima. Tremu na primjer. Meni je tata dao savjet koji će mi ostati za čitav život: "Izadi na scenu, pred publiku i kaži: Imam toliko tremu što vas vidim". Kad sam to izrekla, trema je nestala. Ljudi vole iskrenost. To funkcionira. Hvala tata.

Ideš li na Brijun? Imaš ulogu?
- Da, u "Kralju Learu". Predstava i Rade zaštitni su simbol Brijunskog festivala. Igramo Kralja Leara godinama. A, tata je kao staro vino... Prije dvadeset godina bio je, možda, malo premlad za tu sjajnu Shakespeareovu ulogu. Sad više i ne glumi. Sad je on zaista Kralj Lear. To je dramska predstava uigrana kao jedan vrhunski jam session.

Luce, lijepo si se otvorila...
- Bome, jesam. I meni se sviđa. ☐